

lod pine tildøde nede i de gravmørke og mudderfyldte Huler.

I ørkenagtig Ensformighed og Stilhed strækker nu den fedt glinsende Engflade sig hen mellem Bakkerne uden Vej eller Sti, uden et Hus eller blot et Træ. Naar det ikke netop er i Høslettens Tid, kan man timevis følge den ormebugtede Aabred uden at møde noget Menneske eller høre anden Lyd end Aaens Smaasnakken og af og til den dæmpede Dundren af et Jernbanetog, der kører over en Bro etsteds langt borte.

Om det saa er den gamle Sejlads med Kaage — den allersidste Levning af Fortidens Skibsfart, der endnu for en halv Snes Aar siden skabte noget Liv paa Aaen — saa er den nu saa godt som ophørt. Der kan ofte gaa flere Uger, uden at man ser nogen af disse lange, bredbovede Fartøjer, der i lastet Tilstand ligger saa dybt paa Vandet, at Mandskabet — naar det ved Hjælp af vældige Stager skyder det op mod Strømmen — akkurat kan gaa tørskoet paa Trædeplankerne langs Rælingen.

Oftere vil det hænde, at man støder paa Folk, der i god dansk filosofisk Ro sidder ved Bredden med lange Medestænger og smøger Tobak. Til Tider ses ogsaa Glivfiskere — Mænd eller Kvinder — der staar ude i Aaen med Vand til op over Livet og jager Aalen op af Bundens levrede Dynd.